

SZEPESI ATTILA

KOLDUSDAL

Hatvanhárom esztendeje étkem varjak eledele,
kárógó varjaké, sorsom szurtos ebeké. Úton jár-
tam bezzeg hajdan, csapszék zugán vigadoztam, el
is dőltem, ma se bánom, galád éjem visszavágyom.
Kínált kántor, vad sipista, jutott snapsz és bo-
rovicska, most meg ócska lőre, se, véget ért a víg
mese. Tudtam egy-két kerge dalt is, rongya-foszló
rühes kódís, kocsma-nótát, lator-nótát, iszákosok
indulóját. Rámvihogtak bakaMárik, bableveses hop-
szaSárik, ezt is, azt is megfurdaltam, combjuk kö-
zött kalandoztam. Köd előttem, köd mögöttem, pál-
lott-képű senki lettem, vak hiéna, balek flótás,
pokolbélű éhenkórász. Hálótársam patkányféreg,
gajdolászva garast kérek, se holnapom, se szállásom,
kuporgok csak dögvováson. Én vagyok a bal-lator,
el is dőlök valahol, napom-éjem tovamúlik, lyukas
peták, az se hullik. Túl a ködön harangoznak, ta-
lán értem bimmbammoznak, mégse pök rám senki se,
szélzúgás a gyászmise.

E-NEK

1

lker-szempár, parázs tükör
tártan se néz, húnnyton se lát.
Arc bíborán a kristály csepp
alágördül árnyéktalan.
Arc bíborán, mell bimbaján:
látványon túl a látható,
nézésen túl a nézhető.
Nem a meredt pupilla gyúl,
nem a szemgolyó tenger-kékje,
nem a falánk-veres láng,
a sejteket emésztő szédület.

Vak mámoron túl fehéren lobog,
 túl nézhetően és láthatón:
 a sejtelem lát befelé,
 a látás látja önmagát:
 vér áramán a gyúlt szikra
 emléktelen átlélekül,
 lobog velünk mérettelen...
 Mulandó részletei nélkül
 fonódik a térbe a zengés.

2

Kék a lehellet, ahogy fellobog,
 öled pihét körbejárja.
 És kéktől kékig vándorol tovább,
 forró talpadtól homlokodig, és
 mint fecskeszárny - habokon rebbenő -
 derengő mellbimbódon siklik el.
 Hajad fürtjén, csípődön, térdeden,
 köldököd körül megpihen, kiszáll,
 körmöd holdján világít, ellobog.
 Páfrány-ujjas árnyak közé tűnik,
 szívdobbanás kékarany szőttese:
 szélhuzat-űzte, lengő pihetoll,
 ajkadra forrva, válladon, nyakad
 ívén pihen - dallam visszfénye és
 üveggömbök öröklét-illata.
 Szempár, zenével elkeveredő,
 égen bolyongó szappanbuborék,
 tenger és lomb, patak és szilva kékje;
 szelekbe fonva tűnő pille-szárny
 vagyunk: habok zúgása, lobogó
 medúzafő, szél sípja, szirteken
 harangbongás, jövője-múltja-sincs
 tér és idő, egyetlen pillanat,
 csecsemő-mosoly, lélek-álmú míg
 ajkam bolyong öledtől ajkadig
 ritmus és dallam közt feleúton.